

B
M
IB

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN

'S-GRAVENHAGE

Inleiding:

MINISTERRAAD
18 MAART 1966 / 6^c
Besproken en afgedaan

AAN:
Zijne Excellentie
de Minister-President,
Voorzitter van de
Raad van Ministers

XXXXXXXXXX
Directie/Afdeling

DGES

Datum: 16 maart 1966

Onderwerp:

Landbouwfinanciering

Kenmerk: 46486

Foto-no.: F/2948/66

TER BEHANDELING IN DE MINISTERRAAD VAN 18 MAART

./.

Ik heb de eer U hierbij te doen toekomen een nota, bevattende de conclusies van de Coördinatie Commissie van 15 dezer inzake de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid in de EEG.

DE STAATSSECRETARIS VAN BUITENLANDSE ZAKEN,

w.g. L. de Block

Netto- en bruto-methode:

Het verschil tussen beide systemen is hierin gelegen dat onder het netto-systeem een lidstaat alleen restituties bij export naar derde landen (van de betreffende landbouwprodukten) door de EEG vergoed krijgt, waarover er sprake is van een netto-export, terwijl de bijdragen van die lidstaat aan het EEG-fonds berekend worden op grond van zijn netto-import. Aldus verkrijgt Nederland geen communitaire financiering van de restituties verleend bij de uitvoer van

2/.

De Financiering van het Gemeenschappelijk Landbouwbeleid

Inleiding:

Bij de behandeling van de thans openstaande vraagstukken op het gebied van de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid in de EEG is gebleken dat zeer veel afhangt van de vraag of de financiering geschiedt volgens de netto- of de bruto-methode. Het is vooral Duitsland dat de overgang van de huidige netto-methode naar de bruto-methode bepleit. De houding van de overige Lidstaten is eerder aarzelend of afwijzend.

De Coördinatie Commissie is er niet toe over gegaan ten aanzien van dit vraagstuk een vastomlijnde conclusie te trekken, maar heeft het wenselijker geacht de voornaamste voor- en nadelen van de overgang naar het bruto-systeem aan de Ministerraad voor te leggen. Zeer in het kort komt het er op neer dat aan de overgang naar het bruto-systeem voor ons land vermoedelijk financiële voordelen verbonden zijn (althans in de vorm van een vermindering van zekere risico's), maar dat het niet mogelijk is de omvang van deze voordelen zelfs maar bij benadering te schatten. Hier staat tegenover dat het bruto-systeem uit een oogpunt van politieke presentatie bepaalde bezwaren heeft, die wellicht in de Staten-Generaal zwaar wegen. Het lijkt mogelijk deze bezwaren enigszins te ondervangen, maar het is niet met zekerheid te zeggen, in hoeverre men daarin zal slagen.

Bij de beschouwing van enkele overige financieringsproblemen - perequatie, basisjaar voor berekening van de bijdragensleutel - dient het verband met het netto-bruto vraagstuk onder ogen te worden gezien. Aan de nota is als bijlage toegevoegd een aantekening omtrent enige kwantitatieve gegevens met betrekking tot de totale omvang van het EEG-Landbouwfonds in 1967/68 en omtrent de Nederlandse bijdrage aan en de ontvangsten uit het Fonds. Op het hypothetische karakter van de hier gebezigde cijfers moet echter met nadruk gewezen worden. De praktijk heeft geleerd dat schattingen van deze aard een zeer kortstondig leven hebben.

Netto- en bruto-methode:

Het verschil tussen beide systemen is hierin gelegen, dat onder het netto-systeem een Lidstaat alleen restituties bij export naar derde landen (van de betreffende landbouwprodukten) door de EEG vergoed krijgt, voorzover er sprake is van een netto-export, terwijl de bijdragen van die Lidstaat aan het EEG-fonds berekend worden op grond van zijn netto-import. Aldus verkrijgt Nederland geen communautaire financiering van de restituties verleend bij de uitvoer van

bijvoorbeeld graanprodukten, omdat ons land voor de netto granensector in zijn geheel netto-importerend is.

De Nederlandse zuivel-export kan echter wel communautair gefinancierd worden, omdat ons land daar netto-exporterend is, terwijl eventuele zuivelimporten niet meetellen bij de berekening van onze bijdragensleutel. Onder het bruto-systeem komt de totale export (van de betreffende landbouwprodukten) van een Lidstaat in aanmerking voor communautaire financiering; terwijl omgekeerd ook de totale invoer, c.q. de totale opbrengst aan heffingen, als berekeningsbasis voor de bijdragensleutel zal dienen. Zoals bekend, is in Verordening 25 voorzien, dat gedurende de overgangsperiode de netto-methode zal worden gehanteerd, zulks in verband met de nog bestaande prijsverschillen tussen de Lidstaten en het feit dat het restitutiebeleid nog ten dele een nationale zaak is. Dezelfde verordening schrijft de totale financiering, dus volgens de bruto-methode voor, zodra het eindstadium van de gemeenschappelijke markt bereikt is.

Door Duitsland wordt thans een besluit gevraagd, inhoudende dat de overgang naar de bruto-methode reeds op 1 juli 1967 zal plaatsvinden (uitgaande van de hypothese dat de gemeenschappelijke landbouwmarkt dan zal zijn voltooid). In het document van de Vijf van eind oktober is dit probleem aangehouden voor verdere studie en is de Europese Commissie verzocht om voorstellen terzake te doen. De Commissie heeft aan dit verzoek nog niet voldaan; wel heeft zij enkele studies voltooid, die wijzen op een voorkeur harerzijds voor de bruto-methode. Volgens voorlopige berekeningen van de Europese Commissie zou de overgang van "netto" naar "bruto" voor het jaar 1966/67 betekenen, dat de totale garantie-uitgaven van het Fonds met ongeveer 100 miljoen rekeneenheden zouden toenemen, en voor het jaar 1967/68 met 130 à 160 miljoen rekeneenheden. Deze additionele uitgaven zouden ten goede komen (in 1966/67) aan Frankrijk (59 miljoen RE), Nederland (23 miljoen RE), de BLEU (18 miljoen RE), en Duitsland (6 miljoen RE). Italië zou geen extra geld uit het Fonds ontvangen. Rekening houdend met de bijdragen in de gestegen kosten, zou men hieruit, onder alle voorbehoud, kunnen afleiden, dat vooral Frankrijk en in mindere mate Nederland en België per saldo zouden profiteren van de overgang naar "bruto", maar dat Duitsland en Italië de verliezers zouden zijn.

De Coördinatie Commissie was van mening dat voor een overgang naar het bruto-systeem de volgende argumenten pleiten:

- A. Met de totstandkoming van de vrije markt voor landbouwprodukten en de voltooiing van het landbouwbeleid

is het logisch en praktisch aangewezen om over te gaan tot de totale financiering. De toeschrijving van invoeren en uitvoeren aan iedere Lidstaat afzonderlijk, nodig voor de netto-berekening, zal bij een vrij intra-verkeer steeds moeilijker, en wellicht zelfs helemaal niet meer, te verwezenlijken zijn. Dit argument speelt ook voor de Commissie een grote rol. Zij wijst op de nadelen van een ingewikkeld stelsel van oorsprongs- en bestemmingscertificaten. Hiertegenover staat dat men een imperfecte situatie hoogstens gedurende 2½ jaar zou behoeven te aanvaarden, daar de overgang naar het bruto-systeem in elk geval in 1970 dient plaats te vinden.

- ./.
- B. Gezien de grote onzekerheid van het cijfermateriaal heeft de Coördinatie Commissie geen uitspraak willen doen over de financiële consequenties voor ons land van de overgang naar het bruto-systeem (zie bijlage). Het vermoeden bestaat dat zij in ons voordeel zullen zijn, maar dit is niet met zekerheid te zeggen. In elk geval geldt dat Nederland bij de bruto-methode bepaalde exporten gemeenschappelijk kan laten financieren, die thans nationaal gefinancierd moeten worden. Bovendien is te verwachten dat de omvang van deze exporten - vooral in de granensector - zal toenemen. Franse tarwe kan immers in toenemende mate de Nederlandse tarwe verdringen, waarvan de export-restituties bij behoud van de netto-methode nationaal gefinancierd zullen moeten worden. De ervaringen van het afgelopen jaar hebben bewezen dat het hier om zeer omvangrijke bedragen gaat (schatting 100 miljoen gulden of meer). Zeker is dat het behoud van de netto-methode een niet nader te kwantificeren risico voor de Nederlandse schatkist meebrengt, tengevolge van een eventuele wijziging van de handelstromen waardoor gemeenschapsexport in toenemende mate via Nederland zou plaatsvinden.
- C. Overgang naar het bruto-systeem zou de wind uit de zeilen nemen van de aandrang om te komen tot een perequatie, althans van de landbouwheffingen. Doordat immers de totale omvang van de landbouwheffingen mede als basis zal gelden voor de bijdrage van elke Lidstaat aan het EEG-fonds, zal een verschuiving van de inning der heffingen naar een bepaalde Lidstaat geen voordeel voor de laatste inhouden. Verevening is dan onnodig. (Hierbij kan opgemerkt worden, dat tot dusverre alleen Duitsland de perequatie bepleit en daarbij weinig steun heeft ondervonden. Ook kan men opmerken dat men de eventuele noodzaak voor perequatie in de landbouwsector kan ontgaan door voor de berekening van de variabele component van de bijdragensleutel uit te gaan van een bewegend in plaats van een vast basisjaar, d.w.z. van een "clé déformante" in plaats van een "clé déformée").

Hiertegenover werden in de Coördinatie Commissie de volgende argumenten gesteld:

D. De overgang naar het brutobeginsel zal zeer waarschijnlijk een financieel nadeel voor Italië opleveren, dat geen extra claims op het Fonds zal krijgen, maar wel moet meebetalen aan de sterk vergrote omvang van het Fonds. Italiaanse medewerking zal dus alleen te verkrijgen zijn, indien aan dat land belangrijke en kostbare concessies worden gedaan op andere onderdelen van de landbouwfinanciering. (Ook voor Duitsland is de bruto-methode waarschijnlijk onvoordelig, maar niettemin wenst dat land tot deze methode over te gaan vanwege het optische voordeel van grotere ontvangsten uit het Fonds).

Het belangrijkste bezwaar tegen het bruto-systeem is echter het volgende:

E. De overgang naar het bruto-systeem leidt, wat betreft de bijdragen aan het Fonds, reeds vrij spoedig tot de situatie, waarin de Lidstaten hun gehele heffingenopbrengst bij wijze van contributie aan het Fonds moeten afdragen. De opbrengst van de heffingen zal immers naar schatting op den duur slechts voor ca. 50% de totale uitgaven van het Fonds dekken. Dit betekent dat men een financiering verkrijgt, die een bedriegelijke nabootsing vormt van het systeem van eigen middelen, voorzien in de oorspronkelijke Commissievoorstellen. De heffingen zullen immers in feite afgedragen worden, maar de vorm van schatkistbijdragen zal worden behouden. De aandrang om te komen tot het scheppen van eigen middelen via artikel 201 van het EEG-Verdrag zal dienovereenkomstig worden verminderd. Gevreesd moet worden, dat de overige Lidstaten de aldus ontstane situatie gaarne na 1970 zullen willen voortzetten. De politieke bezwaren hiervan, met name met het oog op de presentatie aan de Staten-Generaal, behoeven geen nader commentaar. Wat men in feite beoogt, is de in juni 1965 aangebrachte scheiding tussen de voltooiing van het vrije goederenverkeer (1.7.67) en het stadium van de gemeenschappelijke markt (1.1.70) verder te accentueren door bepaalde economische en financiële voordelen, behorend bij het stadium van de gemeenschappelijke markt, in de tijd naar voren te halen, en andere consequenties - onder meer institutionele - tot 1970, of later, te laten rusten.

Dit politieke nadeel zou tot op zekere hoogte ondervangen kunnen worden door:

a. het doen opnemen van een intentieverklaring in het akkoord over de landbouwfinanciering, inhoudende een bevestiging van de afdracht der landbouwheffingen als eigen middelen aan de Gemeenschap, met

ingang van 1 januari 1970, met tijdige inwerkingstelling van de procedure van artikel 201, alsmede evt. een verklaring inzake de bevoegdheden van het Europees Parlement, conform het Nederlands voorstel in de Raadsvergadering van 28 februari en 1 maart 1966;

- b. in elk geval dient een begrenzing van de progressie van het variabele gedeelte van de bijdragensleutel te worden aangebracht, zodanig dat in geen geval meer dan de totale heffingenopbrengst van de Gemeenschap onder dit gedeelte van de sleutel zou moeten worden bijgedragen. Men behoort immers niet meer uit de heffingen bij te dragen dan men in feite int. Voor Nederland zou dit tevens een beperking van het ongunstige gedeelte van de sleutel inhouden. Teneinde evenwel een voldoende stimulans te bewaren voor de overgang naar de totale afdracht in de vorm van eigen middelen in 1970, zou men bovendien kunnen stipuleren, dat slechts een maximum van bijv. 80% van de totale heffingenopbrengst in aanmerking kan komen voor berekening van de progressie van het variabele gedeelte van de sleutel.

Perequatie

Op dit gebied doen zich naar de mening van de Coördinatie Commissie geen nieuwe situaties voor. De Nederlandse houding zou afwijzend moeten blijven, in die zin dat wij niet tot méér bereid zouden zijn dan een studie van eventuele problemen of tot verklaring dat de Raad t.z.t. een besluit terzake zal nemen. Ook hier geldt dat een algemeen systeem van perequatie van heffingen- en tarievenopbrengst de aandrang om tot de schepping van eigen middelen te komen, zal verzwakken. Hier gelden dus dezelfde politieke bezwaren - maar zo mogelijk nog sterker, vanwege het feit dat ook de opbrengst van de tarieven in het geding is - als hierboven onder E. uiteengezet. Men kan echter opmerken dat Nederland op het onderhavige punt betrekkelijk sterk staat, daar een eventueel akkoord over een verevening tussen de Lidstaten in ons land de goedkeuring van de Staten-Generaal behoeft. De implicaties van dit argument kunnen te Brussel tot gelding worden gebracht.

Op het verband tussen de perequatie enerzijds en het bruto-systeem en de "clé déformante" anderzijds, is hierboven onder C. reeds gewezen.

Verhouding Garantie - Oriëntatie

In Verordening 25 is neergelegd dat de uitgaven voor structuurdoeleinden voorzover mogelijk 1/3 gedeelte zullen vormen van de garantieuitgaven. Tegen deze rigoureuze binding kan met recht bezwaar worden gemaakt, daar zij een zinvol structuurbeleid onmogelijk maakt. Met de zeer grote omvang, die thans voor de garantieuitgaven voorzien wordt, vormt deze bepaling bovendien een belasting voor de Lidstaten zelf, daar de Gemeenschap immers slechts voor maximaal 25% in de structuur-investeringen mag deelnemen en nationale financieringsbronnen het restant voor hun rekening moeten nemen. Deze bezwaren nemen toe, indien door de overgang naar het bruto-systeem de omvang van het gehele Fonds én dus ook van de structuuruitgaven aanmerkelijk zal stijgen. De Coördinatie Commissie kwam tot de conclusie, dat Nederland dit vraagstuk in het huidige stadium der besprekingen aan de orde dient te stellen. Wellicht dat ook andere Lidstaten tegen deze consequentie van de 1 : 3 verhouding bezwaar zullen blijken te hebben. Zou men niet bereid blijken om deze verhouding aan te passen met het oog op de gestegen omvang van het Fonds, dan zou een oplossing voor het probleem ook gevonden kunnen worden in de richting van een uitbreiding van de categorieën van uitgaven, die onder de structuurafdeling van het Fonds kunnen vallen. Met name wordt daarbij gedacht aan uitgaven, die niet produktiestimulerend werken (onderzoek, voorlichting, etc.) De 1 : 3 verhouding zal echter in elk geval ten principale aan de orde moeten komen in 1970, bij de afloop van de overgangsperiode, teneinde op dat ogenblik een opheffing van deze vaste relatie te bewerkstelligen.

Bijdragen aan het Fonds

Bij de bepaling van het netto-invoergedeelte van de bijdragensleutel is men in het document van de Vijf uitgegaan van de gedachte dat deze netto-invoeren afgeleid zouden moeten worden uit een vast referentiejaar ("clé déformée"). Dit zou de overzichtelijkheid ten goede komen (de bijdragenpercentages kunnen dan tot 1970 worden berekend), terwijl landen met een relatief toenemende invoer (Italië) aldus hun bijdragepercentage kunnen beperken. Afgezien van het overzichtelijkheidsargument werd in de Coördinatie Commissie naar voren gebracht dat een vast referentiejaar beter zou passen in het systeem van de berekening van de netto-invoer. De vraag of niettemin een bewegend referentiejaar ("clé déformante") kan worden aanvaard, verdient nog verdere bestudering. Als nadeel van het aan houden van een vast referentiejaar geldt dat aldus de aandrang om tot een perequatie van de heffingenopbrengst te geraken, zal worden vergroot. Mocht

men overgaan tot de bruto-methode, dan is een bewegend referentiejaar aangewezen. Van belang is ook de vraag of de bijdragensleutel berekend wordt naar rato van het aandeel in de heffingenopbrengst of van het aandeel in de invoer. Het tweede is waarschijnlijk voor Nederland voordeliger, doch een verder onderzoek is noodzakelijk.

In de Coördinatie Commissie bestond er overeenstemming over, dat Nederland voor het zgn. vaste gedeelte van de bijdragensleutel voor het garanti gedeelte en voor de sleutel voor het oriëntatie gedeelte van het Fonds zou dienen vast te houden aan de (aangepaste) sleutel van het Sociaal Fonds (Nederlands aandeel 7,9%).

De Duitse eis dat de bijdrage van de Bondsrepubliek tot 31% beperkt moet blijven, kan niet worden aanvaard. Aangezien Italië, België en Luxemburg reeds een plafonnering van een of andere aard hebben bedongen, zou het toegeven aan de Duitse eis betekenen dat Frankrijk en Nederland in het tekort moeten voorzien.

Uitgaven van het Fonds

De Coördinatie Commissie bevestigde dat zolang mogelijk zal dienen te worden vastgehouden aan een gelijke behandeling voor alle marktordeningprodukten, d.w.z. dat granen enerzijds en de overige produkten anderzijds beide in aanmerking moeten komen voor communautaire financiering ten belope van 6/6 vanaf 1 juli 1967, en een geleidelijke toeneming voordien. Er dient dus geen verband te worden gelegd tussen de mate van gemeenschappelijke financiering en de datum waarop de gemeenschappelijke prijzen tot stand komen. Zolang 1 juli 1967 de streefdatum blijft voor de voltooiing van het landbouwbeleid, is er geen reden hiervan af te wijken. Indien het niettemin noodzakelijk is regels vast te stellen voor de financiering in het geval bepaalde marktorganisatie of prijzen niet tijdig voor 1 juli 1967 zouden zijn overeengekomen, dan ware te streven naar een duidelijke limitering van de beslissingen (marktorganisaties en prijzen) die als voorwaarden voor de overgang naar de 6/6-financiering zouden moeten gelden. Inzoverre als een gelijktijdige beslissing over het financieel reglement en de voornaamste marktorganisaties en prijzen wellicht toch onvermijdelijk is, behoeft zich hier geen probleem voor te doen. In het uiterste geval zou men kunnen overwegen om, bij een achterblijven van de besluitvorming voor groenten en fruit en voor oliën en vetten, aan Italië forfaitaire compensaties toe te staan, mits daarmee de 6/6-financiering voor de zuivel

met ingang van 1967 kan worden gewaarborgd.

Tenslotte besteedde de Coördinatie Commissie aandacht aan de financiering van de export van de verwerkte landbouwprodukten, die niet voorkomen op Annex II van het EEG-Verdrag. Gezien de grote Nederlandse uitvoer van dit soort produkten naar derde landen, is het van aanmerkelijk belang dat de exportrestituties (20 à 25 miljoen gulden) niet meer nationaal maar gemeenschappelijk gedragen worden, zeker zodra, hetzij door rechtstreeks afdracht of langs andere indirecte weg, de nationale schatkist niet langer kan beschikken over de opbrengst van de heffingen op de ingevoerde grondstoffen. Het zou de voorkeur verdienen dit probleem hants aan de orde te stellen, niet zozeer om dit punt in bovengenoemde zin te regelen in het kader van de nu aanhangige financieringsvoorstellen, doch om te verzekeren dat er bij de vaststelling van het commerciële regime voor deze produkten ook een regeling voor het financieringsaspect zal worden getroffen. Op dit ogenblik zou een notulenverklaring van deze strekking volstaan.

16 maart 1966

C. Inclusief transportkosten... worden meegerekend... 17/64 (in- en uitvoer)... Garantie Oriëntatie

A + B + C = 1.711 miljard gulden.

II. Bijdrage van Nederland aan het Europees Landbouwfonds

Op basis van de bijlagen... tabel met vermelding van... Fonds voorgedragen... stellingen.

1) Het in deze vertaling... hypothetisch karakter.

Verhoging van de uitgaven van het Europees Landbouwfonds. ¹⁾

I. Uitgaven Europees Landbouwfonds in 1967/1968.

Wanneer overeenstemming zou worden bereikt over de gemeenschappelijke prijzen en het bruto-systeem voor de financiering zouden de uitgaven van het Fonds zich vermoedelijk als volgt bewegen:

- A. Als gevolg van de door de Europese Commissie voorgestelde gemeenschappelijke prijzen, onder handhaving van het netto-systeem.

Garantie	-	1.153 mln. R.E.
Oriëntatie (1/3)	-	384 mln. R.E.
		<hr/>
		1.537 mln. R.E.

Bijzondere afdeling
(compensaties Duitsland, Italië
en Luxemburg in verband met
graanprijbesluiten)

206 mln. R.E.

Totaal

1.743 mln. R.E.

= 6.310 miljoen gulden.

- B. Als gevolg van gemeenschappelijke financiering van de restituties op bruto-export in plaats van op netto-export.

Garantie	-	plus 100 à 120 mln. R.E.
Oriëntatie	-	plus 33 à 40 mln. R.E.
		= gemiddeld plus 147 mln. R.E.

A + B = 1.743 mln. R.E. + 147 mln. R.E. = 1.890 mln. R.E. =
6.840 mln. gulden.

- C. Inclusief transacties die thans voor de afdeling Garantie niet worden meegerekend op grond van artikel 2, lid 4 van Verordening 17/64 (in- en uitvoer zonder heffingen en restituties).

Garantie	-	plus 100 mln. R.E.
Oriëntatie	-	plus 33 mln. R.E.
		<hr/>
		plus 133 mln. R.E.

A + B + C = 1.743 + 147 + 133 = 2.023 mln. R.E. = 7,32 miljard gulden.

II. Bijdrage van Nederland aan het Fonds in 1967/1968.

Op basis van de hierboven vermelde ramingen is in onderstaande tabel het vermoedelijke beloop van de Nederlandse bijdrage aan het Fonds weergegeven. Daarbij is uitgegaan van de volgende veronderstellingen.

¹⁾ Het in deze aantekening opgenomen cijfermateriaal heeft een hypothetisch karakter.

- 1e. Bijdrage aan Afdeling Garantie in 1967/68:
- 65% volgens een vaste sleutel (Nederland 7,9%),
 - 35% volgens een sleutel welke is gebaseerd
 - a. òf op waarde netto-invoer (Nederland 13,22%),
 - b. òf op waarde bruto-invoer (Nederland 15,5 %),
 - c. òf op opbrengst heffingen (Nederland 17,6 %).
- 2e. Voor bijdrage aan Afdeling Oriëntatie en Speciale Afdeling vaste verdeelsleutel (Nederland 7,9%).

	A = netto	B = bruto, excl.trans- acties ex art.2, lid 4 van Verord. 17/64. Basis bijdrage: waarde bruto invoer.	B' = bruto, excl.trans- acties ex art.2, lid 4 van Verord. 17/64. Basis bijdrage: aandeel in opbrengst heffingen.	C = bruto, incl.trans- acties ex art.2, lid 4 van Verord. 17/64. Basis bijdrage: waarde bruto invoer.	C' = bruto, incl.trans- acties ex art.2, lid 4 van Verord. 17/64. Basis bijdrage: aandeel in opbrengst heffingen.
<u>Afdeling Garantie</u>					
vaste deel	59,2	64,9	64,9	70,-	70,-
import deel	53,3	68,5	77,8	74,-	84,-
sub-totaal	112,5	133,4	142,7	144,-	154,-
<u>Afdeling Oriëntatie</u>	30,3	33,2	33,2	35,7	35,7
<u>Speciale Afdeling</u>	16,3	16,3	16,3	16,3	16,3
Totaal in mln. R.E.	159,1	182,9	192,2	196,0	206,0
Totaal in mln.guldens	576,-	662,-	696,-	710,-	746,-
Bijdrage stij- ging t.o.v. stelsel A in mln. guldens	-	86,-	120,-	134,-	170,-

2) Het betrekken in de berekening van de transacties ex art. 2, lid 4 van Verordening 17/64 is een nieuw element. Het vormt één van de hypothesen in document R 206/66 van 11 maart 1966 van de diensten van de Commissie. Tijdens de Raadszitting van 28/2-1/3 is dit punt niet in bespreking geweest. Bovendien heeft dit punt nog geen onderdeel uitgemaakt van ambtelijk overleg in Nederland.

Commentaar.

Uit de tabel blijkt dat de overgang van het netto-systeem naar het bruto-stelsel voor Nederland een verhoging van de bijdrage aan het Fonds meebrengt die varieert tussen 86 miljoen gulden en 170 miljoen gulden, al naar gelang de gekozen variant van het bruto-stelsel.

Een vergelijking van kolom B en B' enerzijds en kolom C en C' anderzijds leidt tot de conclusie dat een basering van de Nederlandse bijdrage op het aandeel in de opbrengst van de heffingen in plaats van op het aandeel in de waarde van de bruto-invoer voor Nederland een uitgavenverhoging meebrengt van 34 à 36 miljoen gulden.

Uit een vergelijking van kolom B en C enerzijds en B' en C' anderzijds blijkt dat het in de berekening betrekken van de in- en uitvoer zonder heffingen en restituties, welke thans op grond van artikel 2, lid 4 van Verordening 17/64 zijn uitgesloten, voor Nederland tot een uitgavenverhoging leidt van 48 à 50 miljoen gulden.

Bij een beoordeling van de stijging van de Nederlandse bijdrage welke kan variëren van 86 miljoen gulden (kolom B ten opzichte van kolom A) tot 170 miljoen gulden (kolom C' ten opzichte van kolom A) is het volgende van belang:

- 1e: Uitgaande van de veronderstelling dat de handelsstromen zich niet wijzigen zal Nederland bij bruto-financiering ongeveer 100 miljoen gulden méér uit het Fonds ontvangen dan onder het netto-systeem.
- 2e: Het opnemen van de transacties ex artikel 2, lid 4 van Verordening 17/64 zou de ontvangsten voor Nederland uit het Fonds eveneens verhogen met een op dit moment onbekend bedrag.
- 3e: Verwacht mag worden dat de handelsstromen niet gelijk blijven.

In de eerste plaats is in het verleden reeds gebleken dat Franse tarwe de Nederlandse tarwe in het binnenland verdringt.

In de tweede plaats is uit een gesprek tussen functionarissen van de Commissie en vertegenwoordigers van de Franse graanhandel gebleken dat de uitvoer van Franse tarwe via Rotterdam naar derde landen vanwege de outillage van de Rotterdamse haven aanzienlijk voordeliger is dan via Le Havre.

Zowel de verdringing van de Nederlandse tarwe uit het broodgraan alsook de toenemende uitvoer van Franse tarwe via Rotterdam betekenen voor Nederland een budgettair nadeel, waarvan de omvang kan worden geschat op minimaal 100 miljoen gulden en maximaal 180 miljoen gulden.

Op grond van bovenstaande overwegingen moet tegenover een stijging van de Nederlandse bijdrage aan het Fonds ten bedrage van 86 à 170 miljoen gulden een stijging van de ontvangsten voor Nederland uit het Fonds gesteld worden welke 200 tot 280 miljoen gulden kan bedragen.

16 maart 1966

2215/66